

24. KAPITOLA

Viktor mi rozprával o dobrodružstvách v Tichom oceáne a o patente na novú čističku vôd. Cestovanie po svete sa stalo jeho prácou i koníčkom a vyzeral omnoho šťastnejšie. Najviac ma potešilo, že sa rodičom priznal k svojej orientácii. Síce svoju situáciu vyriešil šokovou terapiou, keď domov priamo priviedol partnera, no, našťastie, netrvalo dlho a rodičia sa z faktu o ich jedinom synovi rýchlo spamätali.

Celý čas som sa pohybovala tak, aby som mala Daniela na dosah, no v patričnej vzdialenosti od seba. Nervózne som si kontrolovala telefón a semtam som si s Pablom vymenila správu. Bol kúsok od Údolia a ja som sa nemohla dočkať. Potrebovala som ho tu.

„Smiem prosiť?“ spýtal sa ma známy hlas, a tak ma prekvapil, až mi telefón nešikovne vypadol z rúk. Rýchlo som sa poň zohla, a keď som vstávala, pred tvárou som zbadala pevne vystretú ruku, ktorá mi ponúkala pomoc. Zamračila som sa. Nahnevaná na seba, že som sa mu v chvíľke nepozornosti nedkázala vyhnúť, a naňho za to, že mal drzosť na mňa čo i len prehovoriť. Ignorovala som jeho pomoc a mračiac sa som vstala. Hodila som naňho pohrdavú grimasu, z ktorej mohol moju odpoveď vytušiť. On ma však naďalej prepaľoval pohľadom.

„Tak smiem?“ spýtal sa znova a na jeho tvári sa blyso niečo ako úsmev.

„Smieš sa mi maximálne nepliešť pod nohy, Daniel,“ zavrčala som podráždene. To bola prvá veta k jeho osobe po dlhých štyroch rokoch.

„Aj ja ťa rád vidím, Linduška,“ povedal a stále sa na mňa usmieval.

Voňal opojnou zmesou vonných drier a korenín, čo mi nevoľky opantávalo zmysly a z intenzity podmanivého pohľadu belasých očí sa mi podlamovali nohy.

„Kto si a čo si spravil s mojím najlepším priateľom?“ spýtala som sa omámene, keď som v sebe našla kúsok sily.

„Veď som to stále ja,“ odvetil a prezeral si ma dlhšie, ako by sa patrilo. Po chrbte mi prechádzal mráz.

„Nie si,“ oponovala som a chcela som o krok ustúpiť. Pristúpila som si však spodok šiat a začula nepríjemný zvuk trhania látky. S hrôzou som sa pozrela na škodu, ktorú som si spôsobil, a začervenala som sa. Možno si to nikto nevšimol, no ja som mala v tom momente chuť prepadnúť sa pod zem.

„Venuj mi jeden tanec a ja ti dokážem, že sa mylíš,“ tvrdohlavo trval na svojom. Aspoň jedna vlastnosť ostala nezmenená. Lenže v nej som ho vždy prevýšila. V tvrdohlavosti som bola kráľovná.

Vystrčila som trucovito bradu. „Prepáč, ale s cudzími ľuďmi nebudem strácať čas. Radšej choď so svojím podareným dedkom snovať plány, ako našu rodinu pripraviť o všetko, čo máme.“ Slová som mu šplechla do tváre ako jedovatú kyselinu a dúfala som, že mu rozleptá jeho naškrobenosť a dôležitosť.

Nadvihla som si roztrhané šaty a energicky som odpochoďovala so vztýčenou hlavou z hlavnej sály preplnenej nič netušiacimi a dobre sa zabávajúcimi obyvateľmi Údolia.

Na recepcii som si vypýtala ihlu a niť. Recepcná privolala chyžnú, ktorá mi pokynula, aby som s ňou vyšla na poschodie.

Po ceste k schodisku na mňa niekto zavolať menom. Otrávene som vzhliadla k namrzenému Danovi s pohá-

rom whisky, ktorý odložil na dlhý stolík, a vybral sa za mnou a chyžnou.

„Nechaj ma na pokoji,“ sykla som jeho smerom a rýchlym krokom som nasledovala po známom schodisku ochotnú chyžnú.

On mi však bol v päťach ako chvost. „Musíme sa pozhovárať!“ trval na svojom. Obzrela som sa za ním a obdarovala ho opovrzhlivým pohľadom.

„Bež sa baviť so svojimi snobskými kamošmi a povedz im, že časom ošklbeš aj ich, ak sa bude dať!“ skríkla som. Na poschodí som sa hrdo vystrela a dúfala, že ma nechá na pokoji.

„No tak, už sa upokoj a počúvaj!“ Zdrapil ma za ruku, až som vo vratkách lodičkách takmer stratila rovnováhu.

„Nechytaj ma, Dano, lebo prisahám, že to oľutuješ! Nepribližuj sa ku mne ani k mojej rodine!“ vyštekla som a opäť som sa mu otočila chrbtom. Chyžnej bola oči-vidne naša výmena názorov nepríjemná. Stála rozpačito v otvorených dverách nejakej miestnosti a čakala, čo sa bude diať.

Nadvihla som si šaty a kráčala k nej. Z predošlých výbuchov emócií mi v hrudi bilo srdce ako splašené a v ušiach mi nepríjemne pišťalo. Známa mahagónová chodba vo mne vzbudila melanchóliu. V očiach ma zaštipali horké slzy starých krívd a bolestí.

Ako málo stačilo, aby sa to všetko vrátilo späť, hoci si nezaslúžil ani jednu pozitívnu myšlienku.

„Poďte, zašijem vám to,“ povedala chyžná súcitne, keď som bola pri nej.

„Linda, prosím.“ Daniel bol vytrvavejší ako kedykoľvek predtým.

„Len mi to požičajte a ja si s tým poradím. Môžete nás nechať osamote, prosím?“ spýtala som sa plačlivo chyžnej, a keď prikývla, ticho som sa jej poďakovala.

V miestnosti bolo pološero. V policiach pri stenách sa

nachádzalo plno čistiacich prostriedkov, v ďalších policiach boli naukladané čisté uteráky a posteľná bielizeň. Prijemne to tam voňalo a ja som omámene vošla dnu. Sadla som si do veľkého kresla, ktoré tam už muselo byť aspoň jedno storočie, a zo šitia som si vybrala ihlu a niť. Smrkajúc, s tečúcimi slzami a roztrasenými rukami bolo navliecť niť nemožné, no snažila som sa niečím zamestnať.

Nechcela som sa naňho pozrieť, aj keď som jeho prítomnosť v malej miestnosti cítila v každom póre svojho zradného tela.

„Povedz mi, čo odo mňa chceš,“ prehovorila som nakoniec slabo a asi tridsiaty raz som neúspešne triafala niť do očka na ihle.

„Nechcem ublížiť tebe ani tvojej rodine, Lin,“ začal, no ja som naštvane odhodila svoju zábavku na kopu uterákov. Došla mi trpezlivosť vo všetkých smeroch.

„Tak nechceš, čo? Hlavne, že po nás idete ako supy.“

„Vieš vôbec, ako to vlastne celé bolo?“ zvýšil hlas a nervózne si hrabol oboma rukami do dokonalo učesaných vlasov. „Predtým, ako budeš niečo zvaľovať na mňa alebo môjho starého otca, by si mala poznať celú pravdu, ktorú ti zrejme tvoja mama nepovedala. Váš dom, ako aj zopár pozemkov pred mnohými rokmi prehral tvoj starý otec v hazard. Už desiatky rokov vám nič z toho nepatrí. Tiež som sa to dozvedel len nedávno.“

Ticho.

„Čože? Žartuješ?“ vydýchla som zmätene a utierala si mokrú tvár. Dan si kľakol na jedno koleno, vzal si svoju voľnú ruku do dlaní a úpenlivo sa na mňa pozrel.

„Nemôžem s tým nič robiť. Tiež som bol prekvapený, keď som zistil, že naši starí otcovia boli gembleri. Lenže tomu môjmu sa zadarilo a tvoj prišiel skoro o všetko,“ slová mi adresoval pomaly a s citom.

Nový Daniel asi predsa nebude až taký bezcitný haj-

zel, ako som si pôvodne myslela, lenže to, čo mi hovoril, moja myseľ nedokázala spracovať.

„Tvoja stará mama má v dome právo dožitia, a preto si môj starý otec na majetok zatiaľ nenárokoval. Bolo mi viac ako jasné, že ti matka nič nepovie, a ak by som na ňu v istých veciach nezatlačil, dozvedela by si sa o určitých záležitostiach, až keď...“ nedohovoril a sklopil oči.

„Až keď starká umrie,“ dodala som zaňho.

Prikývol a moje vnútro vzbĺklo novým hnevom.

V mysli mi behalo snád' tisíc nadávok a výčitiek. Prečo sa vždy všetko dozvedám posledná?

25. KAPITOLA

Prudko som vstala z kresla a cítila obrovskú úzkosť. Dan ma nasledoval a hľadel na mňa s obavou. Plytko som dýchala a snažila sa vstrebať nové informácie. Miestnosť bola primalá pre nás oboch, a tak som vyšla na chodbu, kde som sa začala roztržito prechádzať. Daniel mi bol v päťách, zatvoril dvere miestnosti a oprel sa o ne.

„Doriti! Doriti, doriti, doriti!“ zanadávala som a tvár som si schovala v spotených dlaniach. „Prečo sa všetko dozvedám posledná? Prečo sa všetko vždy poserie tu? Tento hotel je prekliaty. Och, bože, ja sa zbláznim!“ kričala som a dlane som si pritlačala k spánkom, mysliac si, že zabijem odporný piskot v ušiach.

V sekunde sa Daniel vybral ku mne, potiahol ma za ruky, ktoré mi stiahol z tváre, a silno ma objal. Rozvzlykala som sa ako malé dievča, ktoré bolo dlhé roky zabud-

nuté v temných zákutiach mojej mysle. Neplakala som len pre rodinnú situáciu, ktorá bola zrejme viac ako biedna. V mojom plači boli zapísané všetky straty, bolesti, nedorozumenia a odlúčenia. Cítila som krivdu a zradu. Ak je to pravda, vedela som, že nás v budúcnosti nečaká nič dobré.

„Povedz len slovo a pomôžem ti,“ šepol mi Daniel do ucha, čo ma pošteklilo pozdĺž celej chrbtice.

Vzdialila som sa od neho a hľadala mu do očí, ktoré som kedysi vídavala skoro každý deň a brala ich ako samozrejmosť. Môj plač ustal, hoci melanchólia zostala.

„Kde si bol celý čas?“ spýtala som sa v čudnom polovičnom objatí.

„Hľadal som sám seba,“ odvetil zastreto.

„A našiel si sa?“

„Nie. Stále sa hľadám.“

„Tak ti želim, aby sa ti to podarilo,“ zapriala som mu úprimne. Vyvliekla som sa z jeho náruče a vykročila som k schodisku. Ledabolo som si všimla zvláštne číslo miestnosti, v ktorej sme pred chvíľkou boli. Za číslom stotrinásť niekto vyryl do dreva jednotku. Potriasla som hlavou a prstami som si sušila tvár.

„Je to pravda?“ opýtal sa.

„Čo konkrétne?“

„Si zasnúbená?“

Zastala som pri zábradlí a pozrela sa dole na nič netušiacich hostí v prečačkanej vstupnej hale. Akosi som začínala neznášať sviatky. Zaprisahala som sa, že sa sem už nikdy nevrátim. Na tomto mieste sa so mnou a okolo mňa dejú hrozné veci.

„Je to pravda,“ priznala som a opretá o naleštené mahagónové drevo ozdobené čečinou som sledovala dianie podo mnou. Všetci boli usmiati, radostní, naoko dobroprajní. Veď Vianoce sú sviatkami pokoja a lásky, či nie? Trpko som sa usmiala.

„Miluješ ho?“ prerušil Daniel myšlienkové pochody, čo ma trápili.

„Hej?“ vyšlo zo mňa prekvapene.

Nerozumela som jeho otázkam, respektíve som nechápala, kam tým smeruje.

„To sa ma pýtaš či odpovedáš?“ Nadvihol jedno obočie.

„Hej. Ideme sa brať. Je jasné, že ho milujem.“

„Nič nie je jasné, Linda. Jednoducho som sa opýtal,“ takmer šepol a opäť sa na mňa uprene zadíval, akoby sa vo mne pokúšal čítať. „Si s ním šťastná?“

„Áno, som. Bol pri mne v časoch, keď som bola na dne,“ povedala som trpkco a opäť nasmerovala svoj pohľad dole. Zrazu som ho zbadala. Pablo vošiel do vstupnej haly v hrubom kabáte. Plecia aj vlasy mal zasnežené a tvár vyštípanú od zimy. Svojvoľne som sa usmiala.

„Tam je,“ vyslovila som a pokynula hlavou k svojmu snúbencovi. Vykročila som k schodisku.

„Želám ti všetko šťastie sveta, Čučoriedka,“ prehovoril Daniel, keď som chcela odísť. Jeho slová sa do mňa zapichli ako tisícky črepín rozbitého priateľstva a možno i niekdajšej lásky.

„A ja ti želim, aby si našiel, čo hľadáš.“ Myslela som to úprimne. Hoci bola medzi nami neskutočná pripasť, nebolo vylúčené, že by dva odcudzené brehy znovu spriatelil most.

Kývla som mu hlavou a vybrala sa na prízemie privítať Pabla. V strede schodiska som však zastala a pozrela sa na Daniela, ktorý ostal ležérne opretý o zábradlie a vypravádzal ma očami.

Srdce mi bilo ako splašené a jediné, čoho som bola schopná, bol letmý úsmev venovaný dávnomu priateľovi aj skrz nevraživosť našich rodín.

„Linda!“ skríkol zdola nadšene Pablo, keď si ma všimol a ja som sa rýchlo s úsmevom na perách otočila k ne-

mu. Vykročila som, lenže lodička sa mi opäťkom zachytila o roztrhanú sukňu šiat, nedošliapla som na schod, stratila rovnováhu a zrazu som letela dole schodiskom.

Sekundy sa zdali ako minúty.

Nevníkala som nič, ani bolesť, ani obrazy, ani zvuk. Ticho, tma a ničota.

Netuším, koľko času ubehlo, kým som sa prebrala. Najprv som započula v blízkosti ruch, potom som od bolesti vykrikla.

Au. Všetko ma bolelo.

Hlavne hlava. Bože! Moja hlava!

„Linda! Linda!“ Hlasy vykrikovali moje meno. Tuším som dostala aj jemnú facku.

„Au!“ zastonala som.

Nieko si vydýchol.

„Pustite ma k nej! Som doktor.“

„Zavolajte sanitku!“

„Och, nie!“ vyšlo zo mňa ubolene a otvorila som oči.

Nado mnou bolo asi tucet tvárí zoskupených v kruhu. Najprv som ich videla zahmlene a neostro.

„Koľko prstov ukazujem?“ spýtal sa známy hlas.

„Tri,“ odvetila som po chvíľke, keď sa mi podarilo zaostriť. Ďalšie zborové vydýchnutie.

„Bože, zlatko, čo to vyvádzaš? Chceš sa zabiť?“ Pablo si ma s úľavou vytiahol do náruče a odsotil Daniela, ktorý sa ma predtým pokúšal vyšetriť.

Od bolesti som zastonala, no v jeho objatí som sa po chvíľke uvoľnila a ticho zasmiala. Som najväčší smoliar na svete.

„Ty sa smeješ? Prečo sa smeješ? Mňa z teba porazí,“ vravel Pablo s úľavou v hlase.

„Som nesmrteľná,“ odvetila som a znovu sa zasmiala. Očividne sa mnou bavilo aj zopár zvedavcov.

„Uhnite! Uhnite, moja dcéra! Linda, preboha!“ vrieskala matka, ktorá sa prebýjala cez dav.

S vystrašeným pohľadom na mňa hľadela a kľakla si na zem.

„Si v poriadku? Čo sa stalo? Panebože, nešťastnica jedna!“ Rukami ma kontrolovala, pokiaľ jej to Pablovo objatie dovoľovalo.

„Nechytaj sa ma!“ zasyčala som na mamu okamžite a začala som sa zviechať zo zeme, ignorujúc bolesť v doudieraných kĺboch.

„Čo? Čo to hovoríš?“ pýtala sa šokovane.

„Ako dlho si to vedela? Ako dlho si ma ešte chcela klamať? Nebudem sa s tebou zaoberať, pokiaľ ku mne nebudeš aspoň raz za život úprimná!“ Jedovaté slová vychádzali z mojich úst akosi samy. Matke po chvíľke odmlky došlo, o čom rozprávam.

„Pozhovárame sa doma,“ povedala a prísne pozrela na mňa i na Daniela, ktorý stál stranou. Zvrtla sa na opätku a odpochodovala preč.

„Tak vážení, rozchod! Dost' bolo drámy. Žijem a žiť budem. Hľadajte si inú atrakciu!“ zakričala som do éteru, lebo už vážne nebol dôvod, aby na mňa zízali.

„Zlatko, pokoj. Neviem, o čo ide, ale upokoj sa. Už som tu, bejby, konečne. Cesta sem v závejoch trvala dva životy,“ vravel mi upokojujúco do ucha Pablo. Nadvihol mi prstom bradu a náhle ma pobožkal. Toľko som o tomto momente posledné dni snívala, až stratil svoje čaro v obláčiku posledných udalostí.

Daniel si vedľa nás odkašľal, Pablo ma prestal bozkávať a pozrel na narušiteľa.

„Je v poriadku, už nepotrebujeme vaše doktorské služby,“ povedal Pablo mierne posmešným hlasom.

Daniel bol na doktora primladý, no to, že študoval medicínu, bola pravda.

Z nejakého dôvodu som sa medzi nimi cítila trápne.

„Pablo, toto je môj dávny známy Daniel Reed. Daniel, toto je môj snúbenec Pablo Salvatore.“

Jedno z najdivnejších zoznamovaní, aké som zažila, bolo, našťastie, po krátkom podaní rúk za mnou.

„Pod' si zatancovať, láska,“ navrhol Pablo a potiahol ma za ruku. Ponaťahovala som si údy, a keď som zistila, že okrem hlavy ma nič nebolí, súhlasila som.

„Tešilo ma, Daniel,“ povedal ešte môj snúbenec, ale z jeho úst meno môjho dávneho priateľa vyznelo akosi posmešne a cudzo.

„Počkaj!“ Zastavila som na mieste, zohla sa, chytila nešťastný kus látky na šatách a celou silou potiahla. Odtrhla som ho pre istotu, aby mi nehrozil už žiaden pád. Dnes som už padla trikrát, z toho raz bol najvážnejší pád práve pre šaty. Ostatné dva razy som padla emočne. Kvôli rodine a Danielovi.

Už som viac na posledného spomenutého nehľadela. Už nezáležalo na tom, čo bolo, ale na tom, čo ma čaká.